

també, però abans més que ara, es fan colles de segadors que van a segar cap el Pla del Llobregat, el Vallès, la Plana de Vic i retornen a casa en un escalonament natural, seguint el temps de la maduració del blat.

La gent d'aquestes bandes acostuma a caçar força, — que moltes vegades és una font d'ingressos en les inclemències de l'hivern, — conills, perdius, tudons i a voltes alguna llebre i igualment algun toixó, a més de l'ocellada natural en aquestes bandes. A més a més, a la tardor baixen de l'alta muntanya alguns senglars atrets per la faja (fruit del faig) les glans i les castanyes. S'estenen pel Montseny i Baix Montseny i com els toixons, fan molt mal a les feixes de patates i moresc. Per a la caça del senglar s'organitzen colles que, en cas de matar-ne un, es reparteixen a trossos el botí. Tot sovint es veuen cases on tenen un tros de pell de senglar clavat a la porta o a la paret, talment com un trofeu de guerra.

Es possible que un segle enrera àdhuc fins a la plana n'hi arribés algun encara; algun vell actualment explica que ha sentit contar que n'hi havien arribat; igualment conten que hi havia llops a Montseny i àdhuc havien baixat pel Congost fins a Granollers. Això darrer és una història verosímil, que si bé costa de poguer comprovar, és probable que fos exacte, car a Vilamajor mateix i als seus voltants hi feren prou estralls en les anyades de 1824 i 1825. En efecte, en el «Diario de Barcelona» del dia 31 de març de 1825 (1) diu el senyor Bonaventura Seudil, metge de Vilamajor, que els llops fa un any i mig que fan estralls i per a demostrar-ho enumera les víctimes que han fet per aquells voltants. Diu que a Vilamajor hi ha hagut quatre morts, entre nens i nenes; n'agafaren encara tres més que foren salvats però quedaren greument ferits. Al poble de Montseny hi hagué un nen mort i menjat; a Santa Susanna, un altre de greument ferit; a Sant Esteve de Palautordera un nen mort i quasi menjat del tot i tres més que foren defensats i resultaren greument ferits; a Palautordera, una nena morta i quasi bé menjada; a Campins, una nena morta, i fou agafat un altre nen que, com que fou defensat, resultá il·lès.

En el mateix diari, el dia 7 d'abril del mateix any 1825, comunica el senyor Seudil que un llop s'emportà un gos d'una casa de Vilamajor i un home que estava tallant un pi al bosc va ésser atacat per un llop i se l'emportava; sort que dos altres companys el van salvar. De tots aquests atacats anomenats, el senyor Seudil assegura la seva veracitat i afirma que pot donar detalls a qui interessi.

En altres regions espanyoles hi havia casos semblants [i el govern de Madrid aquell mateix any ordena als Ajuntaments que donguin premis als que presentin llops o llobets morts, per a intensificar l'extermini.

(1) Nota indicada pel senyor Tomàs Balvey, de Cardedeu.